

Mandskab, der er tilstede her i Landet, og som ikke er hindret ved lovligt Forsald, har at melde sig i den første Halvdeel af Februar Maaned hos en Mønstringsbestyrer og til ham at aflevere sin Søfartsbog." Men det paa-mønstrede Mandskab har ikke sin Søfartsbog eller, som det nu hedder, Patentet, Skipperen har Mandskabets Patenter fordi han skal være ansvarlig for enhver Mand, han tager med sig, og derfor har han Patenterne til Sikkerhed. Det hedder derpaa: „Den Paagjældendes Numer i Søfartsbogen som Befaren afgjør den Følgeorden, hvori han i sin Togtklasse indkalbes til Tjeneste, saaledes at det høiere Numer indkalbes fremfor det lavere." Men det Tilfælde kunde let indtræffe, at alle de med høiere Numere forsynede Personer kun vare Halvbefarne. Kunde da Marinen være tjent dermed? Det hedder fremdeles: Det saaledes indkaldte befarne Mandskab gives Underholdningspenge fra den 1ste Marts, og tillades det de Paagjældende at gaae i indenrigs Fart paa deres Skyldbog. Her staaer slet ikke, naar de Vedkommende skulle møde og hvad Virkningen af deres Udebliven vilde være. Derpaa staaer der i Paragraphen: De, der ere her i Riget og paa ovenanførte Maade ere indvarslede, men ikke have meldt sig, blive at anholde, hvor de træffes, og udenfor den sædvanlige Følgeorden at afgive til Tjeneste ved Søværnet, forsaavidt der til den Tid maatte have Brug for dem. Men hvis man ikke har Brug for dem, hvad da? Ja, derom bestemmes der Intet. Nogle nye Bestemmelser om Stilling og Nummerbetygning gives i §§ 25—30; men jeg er overbevist om, at de Vernepligtige vilde være langt bedre tjente med de kortere Bestemmelser, der derom gives i den gamle Vernepligtslov i §§ 26—28, sammenholdte med § 55. Noget Nyt er her i § 42, naar det nemlig hedder, at „den, der er ansat ved Hærens eller Søværnets Linie, saavel som den, der paa Sessionen er behandlet til Udskrivning, uden at det er afgjort, hvorvidt han saaledes bliver at ansætte, kan ikke rejse ud af Riget, uden dertil i første Tilfælde at være meddeelt Krigsbestyrelsens, i sidste Justitsministeriets Tilladelse." Naar man betænker, at en Sømand, en heel- eller halv-befaren Sømand, naar han i 8 Aar staaer i

Søværnets Linie, ikke skulde have Lov til — (Flere Stemmer: Der staaer ikke Noget om Befarenhed!) vel saa! men det skulde dog rigtignok være mærkeligt, om de ikke i disse 8 Aar skulde have opnaaet Befarenhedsgraden; 18 Maaned er jo kun dertil fornøden; men jeg skal ikke opholde mig videre ved dette Punkt. I § 45 tales om, hvad der udfordres til at være halvbefaren, og hvad der udfordres til at være heelt befaren, men hvad der udfordres til at være Søvant, nævnes ikke; men det er dog Noget, alle Udskrivningslove tale om. Jeg troer nu at have anført Beviser nok for, at denne Lov som Søudskrivningslov ikke fyldestgjør de Fordringer, som man med Dette maatte kunne stille til den, og det er derfor, jeg har tilladt mig at foreslaae Thinget istedetfor at vedtage 2 Love: den ene om Forandringer i og Tillæg til Loven af 12te Februar 1849 om almindelig Vernepligt for Kongeriget Danmark, den anden om Vernepligt i Henseende til Søkrigstjenesten. At der egentlig er følt nogen Trang til saadanne Tillæg til og Forandringer i Loven af 12te Februar 1849, negler jeg ikke, at jeg ei har havt Leilighed til at erfare, men jeg negter heller ikke, at jeg egentlig helst havde seet, at man slet ikke havde rørt ved Landvernepligtsloven, før en ny Reorganisationsplan forelaa, thi da mener jeg, at Tiden først var kommen til at underkaste Vernepligtsloven i det Hele en Revision. Jeg skal nu ikke videre opholde mig ved mit Forslag om Forandringer i og Tillæg til Loven af 12te Februar 1849 om almindelig Vernepligt for Kongeriget Danmark, men strax gaae over til mit Udkast til Lov om Vernepligt i Henseende til Søkrigstjenesten. Jeg har tidligere, da Vernepligtsloven forelaa, i forrige Session, tilladt mig at bemærke, at Marinen brugte Mandskab af høist forskjellig Befarenhed, baade Usovante og Sovante, baade Halb- og Heeltbefarne, ligesom ogsaa, at den søvernepligtige Befolkning befandt sig paa et høist forskjelligt Brugbarhedsstrin, idet nemlig en stor Deel af den, nemlig de, som ernære sig ved Fiskeri, Robberi, Færgesart o. s. v., staae paa samme Brugbarhedsstrin som Landvernepligtige, medens derimod de Halb- og Heeltbefarne mere kunne sættes i Klasse med